

Да се раздавам на децата и внуците е голяма радост и смисъла на живота ми.

Вишня, р. 1948

Казвам се Вишня.

Родена съм на 15 май 1948г. в гр. Сандански в многодетно ромско семейство. Аз съм третото дете. Преди мен са се родили две момчета, а след мене една природена сестра. Родителите ми бяха калайджии. Като малка съм ходила с тях по селата да събираме съдове от хората, да ги калайдисваме. Спирахме до реки да нощуваме близо до селищата. Имахме свободен живот. Лятото се къпехме в реките, а вечер възрастните палеха огнището. Пеехме цигански песни и се веселехме, беше много шумно, ама хубаво. Работата на баща ми вървеше. Хората харесваха как работи и изкарвахме пари. Живеехме в хубав дом може да се каже дори богат. Имахме животни - коне, крава, овце, кокошки и какво ли не. Дворът ни беше пълен. Комшиите ни уважаваха и често идваха да искат заеми от баща ми и той им помагаше. Спомням си празниците - ние си тачихме, а и сега християнските празници ги празнуваме. Къщата ни се пълнеше с роднини, с деца. Имаше музиканти не спираха да свирят и млади и стари пееха и танцуваха. Но в живота на всеки има и тъжни моменти. Така се случи и с моето семейство. Баща ми имаше приятел, който много уважавахме, не излизаше от нас. Така ние децата не разбрахме кога майка ни се е zalюбила с чичо Сали-татковия приятел. Изостави ни и заживя с другия мъж. Баща ми и той побърза да си урежда живота с друга чужда жена. Тогава бях на 10г. Големите ми братя вече имаха семейства, а аз със живи родители останах сираче. Никой не се грижеше за мен освен комшиите. Хранех се от милостиня липсваха ми грижите и пълния с народ двор. След дълги лишения и боледувания големия брат ме прибра при неговото семейство. Тези години бяха най-мъчителни и тежки в моя живот. Случвало ми се е да се храня с огризки за прасетата. Вече бях на 15г. когато майка ми остави втория си мъж и се върна с една природена сестра. Баща ми по съвети на роднини я прибра, а и той вече беше оставил другата жена. Отново заживяха заедно и се сетиха, че ме има мене. Къщата ни пак беше шумна, много хора, ама не беше същото както преди. Хората упрекваха майка ми за постъпката, но за мене беше важно, че отново имах родители и дом. За да ходя на училище ми помагаше брат ми. Учила съм до 8 клас. На 16г. започнах работа заедно с майка ми в завода. Макар, че бях много млада бях уважавана, защото се стараех много. Чрез общи приятели се запознах с бъдещия си мъж. На 17г. набързо без любов се ожених за Стефан. Беше много хубав –бял, висок – джоревец. Аз също бях хубава и много се заглеждаха по мене. Всички ми викаха “зоза”. Мъжът ми беше работливо момче от Брезнишко село. Имаха много добитък, не беха бедни. Отначало живеехме при неговите родители на село, ама имаше разправии между млади и стари, свекървата беше лоша жена не ми помагаше. Там родих първото дете. Тежко живеех, когато родителите дойдоха да ме видят аз им разказах патилата. Баща ми ме прибра с детето. Каза на мъжа ми ако иска семейство

да тръгва с нас. Заживях с родителите ми. Мъжът ми дойде и почна работа в завода - беше майстор. С баща ми често работеха допълнително, така спестихме пари за наш дом. В строежа се включиха и братята ми, а и всички роднини.

През 1970 г. завършихме къщата...малка ама хубава. Имахме си дворче с много цветя и градина садяхме. Тъкмо влязохме в новата къща и пак трябваше да живеем със свекървата –починал съпруга и. Мъжът ми я прибра да живее при нас. Тя живя при нас до 74 г., но не се разбирахме .Докато беше жива се стараеше да ни отрови живота. Мъжът ми се пропи, не се прибираше, харчеше си заплатата, биеше ме. Родила съм 3 дечица, 2 момчета и 1 момиче. Второто ми момченце се роди с порок на сърцето и почина на 6 г. при операция на сърцето. Уж операцията беше успешна, но детето не се събуди. След като мъжа ми се пропи и парите не стигаха. Аз работех на много места все тежка работа. Работех в завода. През 1980 г. забременях с третото си дете. Роди се момиченце. Чистех частни домове едновременно на няколко места и до сега мия входове на жилищни блокове. Никога не оставам без пари, но не спирам да работя. Синът ми се ожени 1988 г, взе си хубава и работна булка от Видинско. Имат си две близначки - на 16 г. вече. Дъщеря ми също е семейна има 2 деца едно момиче на 7 г. и момченце на 2. Той ни е наследника на къщата. Мъжът ми дълго време беше неподвижен, болен от инсулт. Много изтеглих с него, но сега на внуци се радвам. Къщата ми е пълна като през детството ми. Дъщерята живее в апартамент при мене. Децата ми са много добри, работни, обзаведоха си апартаментите, обличат се хубаво. Внуците учат. Едната близначка е отличничка иска да учи висше образование, да става адвокатка. Всека събота и неделя сме заедно. Да се раздавам на децата и внуците е голяма радост и е смисъла на живота ми.